

РЕШЕНИЕ

№ 23175

гр. София, 04.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

като разгледа дело номер **2514** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Н. Х., гражданин на Л., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. Л. Д., срещу Решение № 1412 от 06.02.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Административният орган не е изследвал сигурността на мястото, на което последно е живял жалбоподателя и региона на страната, в който чужденецът евентуално ще бъде върнат. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, и с адв. Д., като му е осигурен превод на език който разбира и съдът му разяснява всички права и правни последици в процеса, съгласно служебното начало в това производство. Жалбата се поддържа по изложените в нея съображения и се моли съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

За Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ВР-13-757 от 20.06.2024г. на РПЦ – С., жалбоподателят М. Н. Х., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Л., гражданин на Л., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин-шиит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като чужденецът не е представил документ, удостоверяващ самоличността му. Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

На жалбоподателя е съставен регистрационен лист с приложение. М. Н. Х. е получил копие от Указания относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях.

За първи път молителя е поискал закрила с молба вх. № ОК-13-2732 от 29.11.2023г. на ДАБ-МС. Настанен е в общежитието на отдел „ПМЗ-кв. О. купел“, с решение за настаняване № 192/29.11.2023г. Въз основа на постъпили нови данни, директора на дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ на ДАБ-МС, е предложил на председателя на ДАБ-МС, с докладна записка с вх. № ЦУ-1899/05.12.2023г., чужденеца да бъде настанен в помещение от затворен тип, на основание чл. 45в, ал. 1 във връзка с чл. 456, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. С решение № РПЗТ-41/06.12.2023г., ливанският гражданин е настанен в помещение от затворен тип - „ПЗТ-кв. Б.". Подадена е жалба от страна на ливанския гражданин. С определение № 427 от 12.01.2024г., Първо отделение, 21 състав, по адм. дело № 225/2024г. по описа на АССГ оставя без разглеждане жалбата, прекратява производството по адм. дело № 225/2024г. по описа на АССГ. С молба рег. № УП 22998/14.12.2023г., молителят се отказва от производството по молбата му за предоставяне на международна закрила в Република България. С решение № 22459/21.12.2023г. на заместник-председателя на ДАБ-МС, на М. Н. Х. производството за предоставяне на международна закрила е прекратено. Решението му е връчено лично, като молителят е отказал да се разпише на решението и да го приеме. Решението не е обжалвано в срок и е влязло в сила.

На 07.06.2024г. в ДАБ при МС е постъпила молба с вх. № ЦУ-15- 196/07.06.2024г. с която молителят е отправил искане да му бъде предоставена международна закрила. Във връзка с подадената молба за закрила от чуждия гражданин, от страна на ДАБ при МС е изпратено писмо с изх. № ЦУ-05- 180/12.06.2024г. до ДАНС с молба за предоставяне на информация за ливанския гражданин. В отговор, с писмо вх. № ЦУ-05-180-1/12.06.2024г. ДАНС информират, че към настоящия момент за чужденеца не са отпаднали основанията за настаняване в помещение от затворен тип - /ПЗТ/. Въз основа на подадената молба за международна закрила, М. Н. Х. е регистриран по реда на ЗУБ на 20.06.2024г. С оглед на гореизложеното и вземайки предвид мотивите, изложени в писмо с вх. № 2-154 от 04.12.2023г. на ДАНС, се налага извода, че в случая са налице предпоставките по чл. 456, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за настаняване на молителя в център от затворен тип с цел защита на националната сигурност. С Решение № РПЗТ-42/20.06.2024. на председателя на ДАБ-МС, ливанският гражданин е настанен в помещение от затворен тип - „ПЗТ- кв. Б.". Подадени са две жалба от страна на чуждия гражданин, като са образувани две дела № 6756/2024г. и № 7138/2024г. С решение № 14047 от 07.08.2024г., Първо отделение, 45 състав,

по адм. дело № 6756/2024г. по описа на АССГ, жалбата на чужденеца, срещу Решение № РПЗТ-42/20.06.2024г., на председателя на ДАБ при МС е отхвърлена. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю на 26.09.2024г., въпросите и отговорите са обективирани в Протокол с рег. № УП 22998. Ливанския гражданин заявява, че последно е напуснал Л., легално, през месец октомври 2023г., със самолет, в посока Т.. Останал една седмица в [населено място], и тръгнал за Европа. В Република България влязъл с група от 11 човека, нелегално, с помощта на трафикант, чрез направена в оградата дупка, през месец октомври 2023г.

Мотивира молбата си за закрила с проблемите, които имал с шиитското движение „Х.". Разказва, че е роден в [населено място], Л. и е живял в [населено място] като дете. През 2015г. се върнал в [населено място]. Посочва, че там където той живее, района се контролирал от две фракции: шиитско движение „А." и „Х.", те властвали, те контролирали този район в [населено място]. Разказва, че през 2019г. в Л. обявили банков фалит и в следствие, същата година, няколко пъти имало демонстрации от хората в [населено място]. Посочва, че неговата къща се намирала в центъра на града и хората минавали покрай тях.

Твърди, че той, заедно с родителите му също участвали в една от демонстрацията, като това мотивирало тези две фракции „А." и „Х.", да влязат в къщата му и да му счупят вратите, мебелите и покъщнината. По думите му, палатката на демонстрантите също била съборена, защото се намирала точно пред входа на неговата къща. Разказва, че по това време е имало и демонстрации в които не е участвал, само наблюдавал от далече какво правят. Твърди, че през 2019г., всичките му пари били изгорели по банковите сектори.

Заявява, че хората в Л. са религиозни и не приемат личната свобода, като дава пример, че сестра му не може да излиза на разходка с него, ако не слага кърпа на косата си. Взел решение, че през месец ноември 2019г. да замине за Г., не заради преследване или опасност, а заради това, че не харесвал средата в която живеел. В Г. останал един месец. От Г. продължил за У.. Там го затворили за 4 месеца в затвора и след това той поискал да го екстрадират обратно в Л.. През 2020г. се върнал обратно в Л.. Декларира, че е работил като фотограф от 2017г. - 2018г. Работел също като шофьор на училищен автобус. Разказва, че през 2023г. получил обаждане по телефона, от човек представил се като ливанец, живущ в Х., като по номера от който звънял, се виждало, че е холандски номер. Този човек му предложил да работи за НАТО, и да им дава информация за двете шиитски движения „А." и „Х.". По думите му той приел офертата, но не му стигнало времето да им даде информация. По разказа на молителя впоследствие през 2023г., като не си спомнял точно кой месец, от „Х." разбрали, че молителя се занимавал с тази дейност. Отишли лично при него, арестували го, и го завели в [населено място] в техния офис за да разговарят.

Настанили го в един апартамент, по думите му не знаел къде се намира, сложили му качулка за да не вижда нищо. Влезли в апартамента, докарали един доктор. В стаята имало трима младежи. Разпитвали го каква информация бил дал за тях. Казали му, че знаят, че имал контакти в чужбина. Той им отговорил, че не бил давал никаква информация. Обяснил им, че е получил оферта от охранителна фирма, но те не му повярвали. Взели му телефона и започнали да ровят в него. Казали му, че сега ще го пуснат, но ако го хванат, че дава информация за тях, ще го заровят в седмата земя. След това го пуснали да си ходи. Ливанския гражданин заявява, че след това напуснал Л.. Посочва, че след напускането си на страната си по произход от „Х." го търсили при родителите му. Декларира, че затова не може да се връща в Л., защото живота му е застрашен. Твърди, че ако се върне в Л. ще го задържат на аерогарата. Могат да го арестуват, могат да го убият, могат да го вземат и да го изпратят на фронта, защото сега имало война в Л.. Държавата

била в ръцете на „Х.". Посочва, че няма документ от провения се разпит през 2023г. Заявява, че не иска да участва във войната и не иска да носи оръжие. Няма проблем с парите, той пари си имал. Искал да мисли свободно. Не искал да бъде ограничаван религиозно. Искал да живее нормално като другите хора.

При провеждане на интервюто ливанският гражданин заявява, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и религиозните му възгледи в държавата му по произход. Разказва, че не е задържан и арестуван, нито е бил осъден и осъждан в Л.. Посочва, че не е членувал в политически партии и организации, нито във въоръжени групировки и религиозни общности и секти. Добавя, че не му е оказвано физическо и психическо насилие в държавата му на произход.

Също така по време на интервюто молителят е информиран, че въпреки представените нови доказателства, към момента има получено ново писмо с рег. № М-1962/04.02.2025г., с което ДАНС уведомява ДАБ-МС, че разполага с придобита информация отразена в писмо рег. № Т-548/26.01.2024г., според която лицето М. Н. Х. представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС възразява да му бъде предоставена международна закрила в Република България.

С оспореното в настоящото производство срещу Решение № 1412 от 06.02.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Счел е, че ливанският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. АО е приел, че чужденецът не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически характер. Чужденецът не изтъква никакви лични опасения от преследване в страната си на произход. Не прави и твърдения, релевантни с нормата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, не е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си на произход и реално не е посочил никакви основателни опасения от преследване. Съобразена е от административния орган разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е разгледана във връзка с тълкуванията, дадени в решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г. Фактът, че молителя е мюсюлманин също не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец, тъй като той изрично е заявил, че не е имал каквито и да е религиозни проблеми заради това, че е мюсюлманин сунит.

След извършен анализ на информацията, изложена в Справка с вх. № МД-02-71/29.01.2025г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Л., АО е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При внимателен анализ на цитираната информация се установява, че на територията на Л. все още

съществува известен риск от извършване на терористични актове, които обаче представляват спорадични актове на насилие, и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Освен това те не са на територията на цялата страна. Макар да съществува евентуален риск от извършване на терористични атентати и престъпност, то те са спорадични актове на насилие и не могат да се оценят като въоръжен конфликт.

На последно място в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, т.к. кандидата да статут не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно.

Посочено е още, че след като ДАНС е дала писмено становище от 04.02.2025г., с което възразява на жалбоподателя да бъде предоставена закрила Република България, тъй като той представлява заплаха за националната сигурност, за ливанския гражданин се установяват отрицателни предпоставки по чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 12.02.2025г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до Административен съд София – град на 26.02.2025г.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, допълнително представените от страните писмени доказателства, както и постъпила класифицирана информация (КИ) от ДАНС, като същата е обособена в класифициран том по делото с приложение с гриф „Поверително“.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето К. Б. Д., която заявява, че познава жалбоподателя от миналата година, юни месец. Запознали са се чрез общи познати. Твърди, че с жалбоподателя имат сключен религиозен брак, като документът за това е представен пред шериатския съд в Л., за да бъде признат в Л. за равен на граждански брак, включително в момента очакват позволение от ДАБ за дата и ден, в който да сключат граждански брак. Със семейството на жалбоподателя са в добри взаимоотношения. Твърди, че не я е карал да се съобразява с мюсюлманската религия, заедно с цялото семейство я приемат, въпреки че аз е православна християнка. Не е наблюдавала жалбоподателят да има контакти с хора, които да и се струват съмнителни или да изповядват крайни религиозни убеждения, включително принадлежащи към организирани престъпни групи. Той ежедневно е в пряка комуникация със служител на ДАНС и му изпраща телефонни номера, имена на хора, и каквато информация успее да придобие в рамките на стоенето си в ПЗТ, когато имат някакви новодошли хора, те споделят кой е бил техният трафикант и той го докладва. Още от началото, когато си е подал молбата за закрила, от ДАНС са му казали, че единствената му опция да вземе закрила е той да работи с тях. Твърди, че живее и работи в [населено място] като адвокат. Жалбоподателят в момента пребивава ПЗТ и го посещава ежедневно ПЗТ.

Във връзка с твърденията за сключен валиден брак между свидетелката К. Б. Д. и М. Н. Х., гражданин на Л., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], по делото са представени и приети доказателства /л.303-304 от делото:представляващи копие на Свидетелство за никях № 251605/0035 изд. от Мюсюлманско изповедание в Република България, от длъжностно лице-Експерт към Районно М. С.; Удостоверение от регистъра за гражданското състояние № 2534168/24.12.2024 от Посолството на Л. в С., Република Българияот което се удостоверява, че жалбоподателят не е женен към 28.04.2025г., както и Удостоверение от Посолството на Л. в РБългария, от което се удостоверява, че Л. признава гражданските бракове на граждани на Л., между ливански граждани и граждани на чужда

страна.

Представени са и др. доказателства с легализиран превод на български език, удостоверяващи идентификацията на жалбоподателя и семейното и гражданското му положение в Л..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна**.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се

отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Жалбоподателят изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството му.

Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на Л. са проблемите, които имал с шиитското движение „Х.". Административният орган обосновано е приел, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на Л., както и че посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.

В процесния случай нито се навеждат, нито се установяват такива факти.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повтораемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини в Л.. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение изводът на административния орган за неоснователност на искането за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

Във връзка с твърдението, че жалбоподателят е сключил религиозен брак на територията на Република България с българската гражданка К. Д., във връзка с което е представено свидетелство за сключен религиозен брак и други писмени документи, следва да се посочи следното:

В Република България единственият валиден и признат от закона брак между мъж и жена е гражданският брак, сключен по съответния ред, за което се издава надлежен Административен Акт за сключен брак от лице по гражданското състояние. В уважение на всички религии и вероизповедания, всеки гражданин на страната или чужд гражданин е свободен да сключи религиозен брак, който по своя характер не удостоверява сключването на брак, съгласно Конституцията, СК и Закона за гражданската регистрация. Въз основа на представените по делото доказателства, е безспорно установено, че в процесния случай не е налице валидно сключен брак между жалбоподателя и ответника, а и дори да е така-това обстоятелство, следва да се

преценява винаги, с оглед на всички други доказателства по делото. Поради което не се установява брак между жалбоподателката и ответника по делото, който следва да се установи, като съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на оспорения административен акт с материалния закон следва да се прецени към момента на издаването му. Всички представени доказателства по делото установяват, че към 06.02.2025г. не е налице граждански брак, не е налице и към приключване на съдебното производство.

Само за пълнота на изложението съдът намира за необходимо да посочи, че представеното Копие на Свидетелство за никях № 251605/0035 изд. от Мюсюлманско изповедание в Република България, от длъжностно лице-Експерт към Районно М. С., без представено официално удостоверяване за надлежно вписване в Регистрите от издателя на акта, Мюсюлманско изповедание в Република България- Районно М. С., не следва да се кредитира от съда и като валиден акт, доколкото се установява, че, идентична Бланка на това Удостоверение, без попълнени данни, е налична и се разпространява-без попълнени данни в Internet, който е публично-достъпна електронна платформа и това буди съмнение относно валидността на представените пред съда документ- в копие. Освен това на съда е служебно известно, че свидетелката по най-малко още едно дело пред АССГ, е свидетелствала, че е във фактическо съжителство с цел брак/или/ църковен брак, с жалбоподател по ЗУБ, което по вътрешно убеждение на съда, представлява злоупотреба с право, с които се предследват други цели-а именно въвеждане на съда в заблуждение, с цел предоставяне на искания статут, а не представяне на годни доказателства, въз основа на което същия-се произнася.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателя е напуснал Л. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива

2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая.

От представената справка с вх. № МД-02-71/29.01.2025г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, относно актуална политическа и икономическа обстановка в Л., е видно, на територията на Л. все още съществува известен риск от извършване на терористични актове, които обаче представляват спорадични актове на насилие, и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Освен това те не са на територията на цялата страна. Предвид решението на Съда на Европейските общности това означава, че за да са налице предпоставки за хуманитарен статут, тъй като той има минимални лични причини да се страхува, нивото на общото насилие в Л. трябва да е изключително, каквото съгласно горепосочената информация, то не е. Макар да съществува евентуален риск от извършване на терористични атентати и престъпност, то те са спорадични актове на насилие и не могат да се оценят като въоръжен конфликт. Тук следва да бъде посочено, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Въз основа и на тази справка се прави извода, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Спорен е и въпроса дали въз основа на писмото от ДАНС са налице предпоставките на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Според чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност.

Цитираната законова норма представлява транспониране на разпоредби на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно

станданти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС). В член 17 от Директива 2011/95/ЕС са предвидени хипотези на изключване, като в параграф 1, буква "г" от същия е регламентирано, че гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Наличието на предвидените в Директивата разумни (респ. сериозни) основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за националната сигурност на държавата-членка, в която се намира, представляват основание за отказ на същото да се предостави хуманитарен статут и по смисъла на българското законодателство. Същевременно с Решение на Съда (първи състав) на Европейския съюз от 22 септември 2022 година, постановено по дело С- 159/21 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС, е прието, че: "(т. 2) Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище."

Въз основа на изложеното не е спорно по делото, че в ДАНС е дала писмено становище от 04.02.2025г., с което възразява на жалбоподателя да бъде предоставена закрила в Република България, тъй като той представлява заплаха за националната сигурност, като информацията е отразена в писмо рег. № Т-548/26.01.2024г. Законът не изисква това обстоятелство да е безспорно установено или да има влязла в сила присъда. Следва да се подчертае, че констатациите, както на ответника, така и на съда по отношение на това писмо от ДАНС се свеждат до въпроса, че е мотивирана и обоснована, поради което изложеното в нея следва да се зачете и оформи хипотезата на правилното приложение на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Отделно рестрикцията по чл. 12, ал. 2 т. 4 от ЗУБ е именно с цел защита на правата на останалите субекти пред евентуалните права на търсещия закрила и представлява една гаранция за непотъпкването им. В действителност по тази справка не може да се осъществи някакъв конкретен анализ и проверка нито от ответника, нито от съда именно с оглед специалните познания, които притежават служителите на ДАНС.

Тяхната преценка обаче е обоснована, изразено е притеснение, породено от конкретни обстоятелства, поради което е правилен отказът и в посочената част на ответника. В този

смисъл съдът намира, че изцяло са осъществени и критериите на член 17 от Директива 2011/95/ЕС за отказ да се предостави хумантарен статут при сериозни опасения за националната сигурност. Тези опасения произтичат от преценката на нарочен орган, мотивирани са, не са произволни и необосновани.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хумантарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Х., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. Л. Д., срещу Решение № 1412 от 06.02.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хумантарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: